משניות מבוארות מסכת נזיר פרק ז

ג) סתם נזירות שלשים יום. כדפרש"י בפרק ג' משנה ג' וחתני ליה משום יגלחו", ואינה כך טובל, **ומביא קרבנותיו בשמיני.** דכתיב (שם ח) "ובביום השמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אחד לחטאת ואחד לעולה וכבש בן שנה לאשם". **ואם גלח בשמיני, מביא קרבנותיו בו ביום.** דברי רבי עקיבא. אמר לו רבי טרפון, מה בין זה למצורע. אמר לו, זה טהרתו תלויה בימיו, ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו, ואינו מביא קרבנותיו בשמיני. מביא קרבנותיו בו ביום. דברי רבי עקיבא. אמר לו רבי טרפון, מה בין זה למצורע. אמר לו, זה טהרתו תלויה בימיו, ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו, ואינו מביא קרבנו אלא אם כן היה מערב שמש: ז תגלחת הטהרה כיצד, היה מביא שלש בהמות, חטאת ועולה ושלמים, ושוחט את השלמים ומנלף עליהם. רבי אליעזר אומר, אל היה מנלף אלא על החטאת, שהחטאת קודמת בכל מקום. ואם גלח על אחת משלשתן, יצא: **ח) רבן שמעון בן גמליאל אומר, הביא שלש בהמות.** כבש כבשה ואיל. אמר אלו לנזיראתי, ולא פרש מה לחטאת ומה לעולה ומה לשלמים, הרי כאלו פרש, כיון שאמר אלו לנזיראתי, תלה הקדשה על כל אחת לומה שהיא ראויה. כבשה הראויה **לחטאת תקרב חטאת,** כבש הראוי **לעולה תקרב עולה,** איל הראוי **לשלמים תקרב שלמים.** כתיב בתורה (שם, יח) "ולקח את ראש זרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים". **היה טוטל שער ראש שגילחו ומשלחו אותו תחת הדוד.** שמנשלין בה השלמים, (ובד"ענבד, אם שלח אותן תחת דוד החטאת יצא. דאמר קרא קח לרבות תחת החטאת ולא כתיב תחת זבח השלמים אלא למצעה לכתחלה). **ואם גלח בשמינית,** דהיינו בירושלים, אף על פי שקתובר (שם) "ונלח הנזיר פתח אהל מועד", פרושו שצריך לגלח בזמן שאהל מועד פתוח. גם כי היה משלח תחת הדוד. ורע"ב גורס, היה מגלח בשמינית לא היה משלח תחת הדוד. דאין שורפין תחת הדוד רק נזיר שגלח בלשכת הנזירים, דכתיב (שם) ולקח שער נזרו ונתן על האש, מי שאינו מחסר רק לקיחה ונתיקה יצא זה שגלח בירושלים.

ח' שבט

בעבר, **ומנלח בשביעי.** דכתיב (שם ח) "ובגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו", ואינה כך טובל, **ומביא קרבנותיו בשמיני.** דכתיב (שם ט) "ובביום השמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אחד לחטאת ואחד לעולה וכבש בן שנה לאשם". **ואם גלח בשמיני, מביא קרבנותיו בו ביום.** דברי רבי עקיבא. אמר לו רבי טרפון, מה בין זה למצורע. אמר לו, זה טהרתו תלויה בימיו, ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו, ואינו מביא קרבנו אלא אם כן היה מערב שמש. **ד) נזיר שהיה שותה יין כל הימים, אינו חייב מלקות אלא אחת.** כיון שלא התרו בו רק פעם אחת. דכל מלקות צריך התראה, ומדיני שמים על כל רביעית חייב. **אמרו לו הנזירים כל הימים אל תשתה אל תשתה, והוא שותה, חייב על כל אחת ואחת.** כל שתיה שהתרו בו חייב מלקות. **היה מנלח כל הימים, והתרו בו פעם אחת אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תגלח אל תגלח, והוא מנלח, חייב על כל אחת ואחת.** על כל שער שיעור שגלח (רמב"ם). **היה משמא למתים כל הימים, אינו חייב אלא אחת.** כמו בשתיה. **אמרו לו אל תטמא אל תטמא, והוא משמא חייב על כל אחת ואחת.** **ה) שלשה מינין אסורין בנזיר. חמר בטמאה ובתגלחת מביאה בין בנזיר.** דכתיב (בבמדבר ו, כב) "הדברים הראשונים יפלו", ותגלחת שתים שלשים. דקיבינן (שם, ה) "מדד פרע שער ראשו", ואין מדד פרע פחות משלשים יום, **והיוצא מן הגפן, שלקחה שתה כל ימי נזירותו אינו סותר. חמר בטמאה ובתגלחת, וטמאה בנזיר הרשות, וטמאה ותגלחת התרו משלקן מצוה.** כגון מצרע שטהר מצרעתו, דכתיב (ויקרא יד, ח) "ונלח את כל שערו"; **ובמת מצוה,** שאין לו קוברין המת משלקן. דכתיב (בבמדבר ו, ז) "לאביו ולאמו לא יטמא". אבל מטמא למת מצוה. **וחמר בטמאה ובתגלחת, שהטמאה סותרת את הכל ומקום.** ואם גלח על אחת משלשתן, יצא: **ח רבן שמעון בן גמליאל אומר, הביא שלש בהמות ולא פרש, הרי אויה מזה לחטאת תקרב חטאת, לעולה תקרב עולה, לשלמים תקרב שלמים.** היה טוטל שער ראש נזרו ומשלחו תחת הדוד. ואם גלח במדינה היה משלחו תחת הדוד.

ח' שבט

לקיחה והבאה ונתיכה. **במה דברים אמורים,** שמשלח השער תחת הדוד, **בתגלחת שהבדה,** שגלח אחר מלאת שתי נזרו. **אבל בתגלחת הטבמאה,** לא היה משלח תחת הדוד אש, וחטאת הטעוף, ולא כתיב נתיכת שער אלא בנזיר לחביא. **רבי מאיר אומר,** בין נזיר טמא במקדש בין נזיר טהור במדינה במה דברים אמורים, שמשלח השער תחת הדוד, ובמקדש, **שמלחין תחת הדוד. חוץ מן הטמא שבמדינה בלבד,** שעשרו נקבר. דכתיב (במדבר ו, ט) "ונקבר מתו עליו פתאם". **ט) היה מבשל את השלמים שלו בשולן,** בשול מרבה. דגם בשול מרבה נקרא בשולן. **הכהן נוטל את זרועו בשלקה,** לאחר שנתבשלה, **ואחד מן הגפן, וחלת מצה אחת מן הסל, ורקיק מצה אחד,** ונתן **על כפי הנזיר ומניפן.** דכתיב (במדבר ו, יט) "ולקח הכהן את הזרע בשלקה ואחד מן הסל חלת מצה אחת ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הנזיר ותניף", **ואחר כך אחר שהביא הקרבנן ונגלח, התר הנזיר לשתות יין ולהטמא למתים.** דכתיב (שם) "ואחר שיגלח הנזיר". וכתיב (שם) "ולקח הכהן את הזרע וגו' אחר התגלחו", מה התם אחר מעשה יחידי של גלוח עושה תנופה, אף כאן אחר מעשה יחידי של קרבן ואפילו עדיין לא גלח מתר לשתות יין. **י) גלח עד הזבח ונמצא פסול, שכנסו שנשפך דמו או שנטמא הדם, חוץ לעזרה,** או שנטמא הדם, **תגלחתו פסולה,** וצריך לספר שבעה ימים לדבי אליעזר, ושלשים יום לרבנן, **וזבחיו** שאר הזבחים שהקריב אחר תגלחתו הפסולה, **לא עלו לו.** כיון שסותר הני כאלו הקריבן קדם זמנם וצריך לגלח מחדש. וצריך להביא כל קרבנותיו מחדש. וכן **גלח על החטאת, שחשב שלא לשמה, ואחר כך הביא קרבנותיו,** הקולמים הקריבן אחר שלשלם, **תגלחתו פסולה, וזבחיו לא עלו לו.** דכיון שקבחן שלא לשמן נפסלו בשלא לשמן הוי כגלח על שלמים שלו עדיין לא עולת נדבה וקבדו אחר שלא לשמן עולת נדבה שלו שלמי נדבה לא יצא. **רבי שמעון אומר, רק אותו הזבח שחשב שלא לשמה לא עלה לו,** כזבחים פרק ג משנה א כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן יצאו, **אבל שאר זבחים שלו עלו לבעלים לשם נדבה, אבל שאר זבחים עלו לו.** דסובר המגלח על עולה זה שלמים של נדבה יצא. **ואם גלח בשמינית** לאחר שהקריב את שלשתן **ונמצא אחד מהן כשר.** תגלחתו כשרה לכל הדעות, דהא תנן במשנה ד' ואם גלח על אחד משלשתן יצא, דהלא אחד מהן כשר, **ויביא שאר הזבחים. יא) מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא, אינו מביא קרבן.** דסובר שלא התר לשתות יין רק אחר כך לקרבנות, דקדלינ"ל משנה ט, כתנא קמא. וכל

ח' שבט

שלא התר לשתות יין קאלו נטמא שחרית קדם שהקריב אחד מהם. **וגם סותר מלאת שבעה ימים** בקדלינ"ל פרק ג משנה ג, **ובנטמא אחר מלאת סותר לחביא.** דקבלו"ל שלא מעשה יחידי מתר לשתות יין ומתר לגלח. **אבל שאר הזבחים** שהקריב משנטמא, **סותר, לקפיד שקרא שיהיו כל קרבנות נזיר בטהרה. אמרו לו חכמים לרבי אליעזר, מעשה במרים התרמודית** (שבאת מתרמוד, שם מקום), **שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו ואמרו לה לו אחיניה שהיתה מסכנת הנזירים, ולקחה ומצאה שמתה ונטמאת עליה, ואמרו חכמים,** ...

תביא שאר קרבנותיה ותטהר.

פרק ז א) כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן, לוי קרובים, **אבל מטמאין למת מצוה,** שאין לו קוברין. כהן גדול ונזיר **היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה. רבי אליעזר אומר, יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר. וחכמים אומרים, יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול. אמר להם רבי אליעזר, יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טמאתו ואל יטמא נזיר, שקדשתו חמורה. שהוא מביא קרבן על טמאתו. אמרו לו חכמים, יטמא נזיר, שאין קדשתו קדשת עולם,** דסיקם נזירות שלשים יום, **ואפילו נזיר עולם יכול לחזור לשאר עולם** (תפא"י), **ואל יטמא כהן שקדשתו קדשת עולם,** ובחמרוש מהרי"ח דקדשתו לו מלזרעו עד עולם. **ב) על אלו הטמאות הנזיר מגלח, על המת אפילו אינו שלם, אם יש בו רוב מנין אברים שהוא קכ"ה אברים, אז רב בנין גופו שהוא ב' שוקים וזרע אחד, ואפילו אין בהן רבע בע קצמות, ועל ניצוץ בשר מן המת, שכן תחילת יצירתו של אדם בכניסה, ועל בזית נצל, ועל מלא בזית, כף בזול שמחזיק מלא חפנים רקב, עפר רקוב ממת שנקבר בעוד שהיה בארון שיש שאין שם רקבון אחר, ודקנה שם נקבר שלם, שלא חסר ממנו אבר, **על השדרה שלמה,** אפילו אין בו בשר, **ועל הגלגלת,** הראש, אפילו בכניסה, **ועל בזית נצל, ועל מלא בזית,** המת כשמתעפש, **ועל מלא חדוק,** כף בזול שמחזיק מלא חפנים **רקב,** עפר רקוב ממת שנקבר ערום בארון שיש שאין שם רקבון אחר, ודקנה שם נקבר שלם, שלא חסר ממנו אבר, **על השדרה שלמה,** אפילו אין בו בשר, **ועל הגלגלת,** הראש, אפילו בכניסה, **ועל בזית נצל, ועל מלא חדוק